Annus III. - Vol. III. Die 15 Maii 1911. Num. 6.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Litterae Apostolicae, pag. 178; Epistola, pag. 180. — II. *S. C. Consistorialis:* Dubia de studiis et iuramento ante ss. ordines, pag. 181; Declaratio circa Decretum de secreto servando in eligendis episcopis, pag. 182; Provisio Ecclesiarum, pag. 182. — III. *S. C. Concilii:* Decretum circa Constitutionem « Romanos Pontifices », pag. 183; S. Iacobi de Chile et aliarum. Abstinentiae pag. 184; Regien. Iurium, pag. 186. — IV. *S. C. de Progaganda Fide:* Decretum erectionis Praefecturae Apostolicae de Ubanghi Belgico, pag. 198; Decretum extensionis limitis Vic. Apost. Congi Superioris, pag. 199; Nominationes Episcoporum, pag. 199. — V. *S. C. Indicis:* Decretum quo aliqua prohibentur opera, pag. 200. — VI. *S. C. Rituum:* Decretum de repositione et translatione festorum, pag. 201. — VII. *S. R. Rota:* Bobien. Dismembrationis, pag. 202; Citatio edictalis, pag. 212.

Diarium Romanae Curiae: Nomine, onorificenze, necrologio, pagg. 214-216.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
MDCCCCXI.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Litterae Apostolicae.

PAG.

I. *Praestantiora.* - Ecclesia S. Dominici Confessoris, Cordubae in Republica Argentina, erigitur in Basilicam minorem. - *3 aprilis 1911* 177

II. *Venerabilis.* - Sodalitas S. Barbarae V. et M. in ecclesia parochiali loci vulgo « Plaimpied », constituta intra fines dioecesis Bituricensis, erigitur in Archisodalitatem cum facultate aggregandi in tota Gallia. - *11 aprilis 1911* 178

Epistola.

Scribendi. - Ad R. D. Carolum Grannan, qui mirabili studio ad iuvandum augendumque Urbanum Americae Latinae Collegium operam navat, ut Americae ecclesiis boni sacerdotes instituantur. - *5 aprilis 1911.* 180

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

I. *Dubia.* - De studiorum cursu perficiendo et iuramento praestando ante Sacram Ordinationem. - 181

II. Declaratio circa Decretum de secreto servando in designandis ad Sedes Episcopales. - *28 aprilis 1911.* 182

III. Provisio Ecclesiarum . . . . . »

S. CONGREGATIO CONCILII.

I. Decretum quo Constitutio Apostolica « Romanos Pontifices » ad universas Canadensis dominii provincias extenditur. - *14 martii 1911* 183

II. *S. Iacobi de Chile et aliarum.* - Abstinentiae - *26 decembris 1910* . 184

III. *Regien.* - Iurium. - *17 decembris 1910.* 186

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE.

I. Decretum quo Praefectura Apostolica de Ubanghi Belgico erigitur. - *7 aprilis 1911* 198

II. Decretum quo limes Vicariatus Apostolici Congi Superioris, ad orientem et meridiem versus innovatur. - *8 aprilis 1911.* 199

III. Nominationes Episcoporum . . . . . »

Annus III. - Vol. III. Die 15 Maii 1911. Num. 6.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

ECCLESIA S. DOMINICI CONFESSORIS, CORDUBAE IN REPUBLICA ARGENTINA, ERIGITUR IN BASILICAM MINOREM.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Praestantiora Catholici Orbis Sanctuaria, quae antiqua Christiani populi religione celebria, tum molis amplitudine tum liberalium artium ornamento, tum historicis memoriis christianum nomen in terris illustrant, de more Romanorum Pontificum Decessorum Nostrorum perhonorificis titulis cohonestare solemus. Iamvero minime Nos latet Cordubae intra Reipublicae Argentinae fines sacram aedem sub titulo S. Dominici Confessoris atque Ordinis Praedicatorum Patris legiferi extare ineunte saeculo XVI una cum continente eiusdem Ordinis coenobio extructam, rursus aedificatam atque ingenti molitione auctam vertente saeculo XIX, denique anno reparatae salutis MDCCCXCII omnigenae artis operibus ditissime decoratam. Comperimus similiter eodem illo anno Leonis PP. XIII re. me. Decessoris Nostri nomine et auctoritate aureo diademate redimitam fuisse vetustissimam ac thaumaturgam Virginis Deiparae Imaginem, quae, uti fertur, ad Peruvianas oras et portum Callao olim appulsa et propterea a Miraculo nuncupata, dein Cordubam translata eodem in templo collocata fuit, magnoque ibidem religionis studio colitur, et frequenti fidelium concursu, e cunctis vel dissitis Argentinae Reipublicae regionibus peregre illuc confluentium, summopere celebratur. Constat etiam Nobis eodem in templo super enunciati Ordinis Fratres haud exiguo numero

sacris muniis diligentissime fungi; plurima in eo Sanctorum lypsana pretiosis inclusa thecis honorifice asservari; illius sacrarium copiosa et praedivite supellectile confertum esse: tandem ibidem plura haberi canonice instituta pia sodalitia, eamque sacram aedem quamplurimis privilegiis atque indulgentiis per Apostolicas Piscatoris annulo obsignatas litteras ad nostra usque tempora abunde fuisse ditatam. Haec animo reputantes, cum dilectus filius Raphaël Aragon, Prior Tucumanensis et Vicarius Praepositus Regularis Bonaërensi Provinciae Ordinis Praedicatorum, una cum Priore memorati Cordubensis Coenobii, Nos supplicibus votis flagitaverit, ut idem templum a Sancto Dominico, quod uti Beatissimae Virginis Mariae a Miraculo Sanctuarium iure meritoque celebratur, inter Minores Basilicas accensere dignaremur, Nos amplissimo etiam Cordubensis Antistitis suffragio permoti precibus huiusmodi obsecundandum libentissime existimamus. Quae cum ita sint, Apostolica Nostra Auctoritate praesentium vi perpetuumque in modum, templum Cordubense Deo in honorem S. Dominici Confessoris dicatum titulo ac dignitate Minoris Basilicae cohonestamus, omnibus et singulis honorificentiis et privilegiis eidem attributis, quae Minoribus Almae Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes, praesentes Nostras litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit, plenissime suffragari, irritumque esse et inane si secus quidquam super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter sive ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die III Aprilis MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

II.

SODALITAS S. BARBARAE V. ET M. IN ECCLESIA PAROCHIALI LOCI VULGO « PLAIMPIED », CONSTITUTA INTRA FINES DIOECESIS BITURICENSIS, ERIGITUR IN ARCHICONFRATERNITATEM CUM FACULTATE AGGREGANDI IN TOTA GALLIA.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Venerabilis Frater Archiepiscopus Bituricensis Nobis exponit die IV mensis Februarii anno MCMV in Ecclesia parochiali loci vulgo « Plaimpied » suae dioecesis piam sodalita-

tem canonice erectam esse sub titulo S. Barbarae Virginis et Martyris, eo quidem consilio ut sodales, statis religionis exercitationibus fungentes, a Deo, mortis et vitae Domino, gratiam mortis vel repentinae vel non susceptis Ecclesiae sacramentis vitandae obtinere mereantur, beata illa Virgine et Martyre intercedente, cuius preces in hac re plurimum valere ipsa mater Ecclesia in sua liturgia agnoscit, quum Summi Pontifices, decessores Nostri, Clemens X, Clemens XI, Clemens XII et Innocentius XII, datis ad hoc Litteris Apostolicis, devotionem huiusmodi pluries fidelibus commendarint. Brevi autem eandem societatem tantum incrementum cepisse testatur ut iam nusquam gentium lateat atque multa millia hominum utriusque sexus et cuiusque ordinis in sinu suo habeat congregata. Quibus enarratis, quum Archiepiscopus Bituricensis enixe a Nobis flagitaverit ut Societatem ipsam Archisodalitatis titulo et privilegiis de Nostra benignitate augere dignemur, Nos decessorum Nostrorum, quos supra laudavimus, et tot christianorum hominum pietate permoti, quo magis magisque in dies singulare hoc et omni laude dignissimum studium prospiciendi morituris foveatur et crescat, eiusdem Venerabilis Fratris optata explere libentissime statuimus. Quare Apostolica Nostra Auctoritate, hisce Litteris, Sodalitatem sub titulo S. Barbarae, Virginis et Martyris, in Ecclesia Parochiali loci vulgo « Plaimpied » dioecesis Bituricensis rite institutam, in Archiconfraternitatem perpetuum in modum erigimus, evehimus atque consuetis honoribus privilegiisque ditamus. Archisodalitatis insuper huius sic per Nos erectae Moderatoribus et officialibus praesentibus et futuris, similiter Auctoritate Nostra per praesentes perpetuo concedimus, ut, si, ipsa frondescente, aliae Societates eiusdem nominis et instituti canonice conditae apparuerint futuris temporibus, eas, quae intra tamen fines solius Galliae extent, servatis forma Constitutionis Clementis PP. VIII fe. re. aliisque Apostolicis ordinationis desuper editis, sibi aggregare, et cum illis omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes eidem Archisodalitati a Sancta Sede concessas, quae sint communicabiles, communicare licite possint ac valeant. Denique decernimus praesentes Nostras Litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, etiam speciali et individua

mentione et derogatione dignis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die XI Aprilis MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLA

AD R. D. CAROLUM GRANNAN, QUI MIRABILI STUDIO AD IUVANDUM AUGENDUMQUE URBANUM AMERICAE LATINAE COLLEGIUM OPERAM NAVAT, UT AMERICAE ECCLESIIS BONI SACERDOTES INSTITUANTUR.

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Scribendi inde Nobis orta occasio unde tibi exquisitissimae caritatis propositum, ex studio scilicet quo Americam Latinam complectimur, eiusque Ecclesiam vitam quam Christus Dominus humano attulit generi et habere cupimus et abundantius in dies habere. At vero quoties Ecclesiae eiusdem conditiones reputamus, toties triste illud subit Evangelii « ***messis quidem multa, operarii autem pauci*** ». Obversatur quippe animo vastus terrarum tractus ad excipiendum christianae sapientiae semen nondum satis subactus, ibique ingens multitudo hominum Apostolicos viros expostulantium cum numero frequentiores tum catholicae rei provehendae aptiores. Ad has sollicitudinis causas alia modo accedit, eaque inde petita unde deberet uberrimae iucunditatis fructus provenire: dicimus ex Urbano Americae Latinae Collegio, cuius res familiaris in iis versatur angustiis ut necessitas urgeat minuendi alumnorum frequentiam, quam porro (experto loquimur) huius regionis dioecesium rationes augendam exposcerent. Hinc probe intelliges, Dilecte Fili, quam gratum habuerimus nuncium initi a te consilii domesticis Collegii eiusdem difficultatibus effusam advocandi largitatem catholicorum ex Foederatis Americae civitatibus. Plenum quidem caritatis consilium, quod miserentis Dei beneficio inditum referimus, quum neque ulla affulgeat auxilii spes ex Americae Latinae catholicis, quorum subsidia distrahuntur in domestica instituta et recens conditis vix sufficiunt dioecesibus: neque Nos, licet cupientes et exoptantes, vocem cordis sinat excipere praesens Apostolicae Sedis tenuitas. Navitas egregia tua et prona ad gratificandum Americae Septentrionalis catholicorum indoles satis laetam in Nobis concitant expectationem. Profecto

si Americae Latinae Ecclesia maiorem modo exigit vim sacerdotum cum virtute tum doctrina praestantium, eam sperare licet praesertim ex alma hac Urbe, catholicae Ecclesiae centro ac magistra veritatis, et ex sacris hisce palestris et castris in quibus adolescens Clerus, prope sepulcra Apostolorum et Nostris pene sub oculis, comparatur nova quaedam veluti militia, ad bonum fidei certamen et ad parem virtutum omnium laudem. Quare « *rogantes enixe dominum messis, ut mittat operarios in messem suam* » tibi quidem, Dilecte Fili, gratulamur ob susceptam causam ex qua maxime pendent apud finitimos populos christianae rei vigor et incrementa: iis vero quos nactus fueris consiliorum tuorum adiutores, auctores sumus optime locatae beneficentiae, quum eadem cedat in iuvandum augendumque Collegium quod experientia comprobavit, comprobat absolutissime ecclesiasticae disciplinae domicilium. - Auspex divinorum munerum Nostraeque testis benevolentiae Apostolica sit Benedictio quam tibi, Dilecte Fili, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die v Aprilis MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I.

DUBIA.

DE STUDIORUM CURSU PERFICIENDO ET IURAMENTO PRAESTANDO ANTE SACRAM ORDINATIONEM.

Propositis dubiis quae sequuntur, scilicet: 1.° utrum ad effectum sacrae ordinationis studiorum anni expleti dici possint ad festum Pentecostes seu SSmae Trinitatis; 2.° utrum iuramentum praestandum ante susceptionem ss. ordinum, a Motu proprio « Sacrorum Antistitum » 1 septembris 1910 praescriptum, emittendum sit ante singulos ss. ordines, vel solummodo ante s. subdiaconatum: haec S. Congregatio, die 24 martii 1911, respondit:

Ad 1um *Negative;* sed requiri ut expleatur cursus scholasticus novem mensium cum examine finali feliciter emenso.

Ad 2um Sufficere ut praestetur ante ineundum sacrum subdiaconatus ordinem, salvo Ordinarii iure illud denuo exigendi ante collationem singulorum ss. ordinum si ex qualibet causa necessarium vel utile ducat.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

II.

DECLARATIO CIRCA DECRETUM DE SECRETO SERVANDO IN DESIGNANDIS AD SEDES EPISCOPALES.

Dubitantibus nonnullis utrum decretum Sacrae Congregationis Consistorialis diei 2 Iulii 1910 *de secreto servando in designandis ad sedes episcopales*, ubi eadem vel similis forma designationis obtinet ac in foederatis Statibus Americae septentrionalis, extendatur dumtaxat ad dioeceses et provincias, quarum Antistites id postulaverint, an ad omnes ubi dicta forma in usu est; haec Sacra Congregatio declaravit ad omnes extendi.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis Consistorialis, die 28 mensis Aprilis 1911.

C. Perosi, *Substitutus.*

III.

PROVISIO ECCLESIARUM.

Successivis S. Congregationis Consistorialis decretis SSm̃us D. N. Pius Papa X has quae sequuntur ecclesias de proprio pastore providit, scilicet,

5 aprilis 1911. — Cathedrali ecclesiae Squillacensi praefecit sacerdotem Eugenium Tosi, vicarium generalem Ariminensem.

10 aprilis 1911. — Cathedrali ecclesiae Clavarensi sac. Ioannem Gamberoni, parochum loci vulgo *Carate Brianza* in archidioecesi Mediolanensi.

— Cathedrali ecclesiae Aversanae Revm̃um Septimium Caracciolo di Torchiarolo, hactenus Episcopum Aliphanum.

11 aprilis 1911. — Titulari ecclesiae episcopali Mopsuestianae sacerdotem Emmanuelem da Silva Gomes, quem constituit Auxiliarem Revm̃i Ioachimi Iosephi Vieira, Episcopi Fortalexiensis.

— Titulari ecclesiae episcopali Lystrensi sac. Aemilium Ferrais, professorem in Seminario Veronensi, quem constituit Auxiliarem Revm̃i

Cardinalis Iosephi Francica Nava di Bontifé, Archiepiscopi Cataniensis.

— Cathedrali ecclesiae Albinganensis sac. Iosue Cattarossi, directorem spiritualem in Seminario loci vulgo *Cividale* in archidioecesi Utinensi.

20 aprilis 1911. — Metropolitanae ecclesiae Colocensi et Bacsiensi Revm̃um Ioannem Csernoch, hactenus Episcopum Csanadiensem.

— Cathedrali ecclesiae Magno-Varadinensi Latini-Ritus Revm̃um Nicolaum Széchenyi, hactenus Episcopum Iaurinensem.

21 aprilis 1911. — Cathedrali ecclesiae Plymutensi sac. Ioannem Keily, canonicum cathedralis ecclesiae Plymutensis.

— Cathedrali ecclesiae Troianae Revm̃um Dominicum Lancellotti, hactenus Episcopum titularem Delcensem.

22 aprilis 1911. — Cathedrali ecclesiae Iaurinensi sac. Leopoldum Arpadum Várady, canonicum cathedralis ecclesiae Csanadiensis

— Cathedrali ecclesiae Csanadiensi sac. Iulium Glattfelder, presbyterum archidioecesis Strigoniensis.

Mandavit autem idem SSm̃us D. ut hac de re litterae apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

S. CONGREGATIO CONCILII

I.

DECRETUM QUO CONSTITUTIO APOSTOLICA « ROMANOS PONTIFICES » AD UNIVERSAS CANADENSIS DOMINII PROVINCIAS EXTENDITUR.

Inter alia quae in Concilio Quebecensi Primo, quod anno 1909 in Metropolitana ipsa Quebecensi Ecclesia celebratum est, Patribus eiusdem Concilii constituenda visa sunt, id etiam fuit, quod ipsi Apostolicae Sedi preces admovendas duxerunt, ut Constitutio, cuius initium « Romanos Pontifices » pro Anglia et Scotia VIII Idus Maii anno 1881 primum edita et deinde ad plurimas alias regiones extensa, ad omnes quoque Dominii Canadensis provincias, pro universis earum Ecclesiis extenderetur.

Cum autem in Plenariis Comitiis S. H. C. diebus 14 et 21 mensis Ianuarii nuper elapsi pro revisione eorum quae in eodem Concilio Que-

[1] Vide *Acta Apostolicae Sedis*, vol. II, an. II, pag. 254. Appendix.

becensi primo decreta sunt, habitis, Emi Patres petitam memoratae Constitutionis extensionem perutilem iudicaverint, ideoque votis hac super re ab eiusdem Concilii Patribus expressis suffragandum esse censuerint, res ab infrascripto S. H. C. Secretario ad SSmum Dominum Nostrum Pium PP. X delata est.

Sanctitas autem Sua in audientia diei 14 huius mensis, omnibus perpensis mature, oblatis precibus annuendum benigne censuit eamdemque Constitutionem « Romanos Pontifices » de Apostolicae potestatis plenitudine ad universas Canadensis Dominii provincias extendit.

Datum Romae, ex Sacra Congregatione Concilii, die 14 Martii anno 1911.

C. Card. Gennari, *Praefectus.*

B. Pompili, *Secretarius.*

II.

S. IACOBI DE CHILE ET ALIARUM.

ABSTINENTIAE.

Postulatum. — SSmus D. Noster Pius PP. X, per litteras [1] et decretum Emi Card. a Secretis Status diei 1 Ianuarii 1910, pro America Merid. et Insulis Philippinis concessiones Bullae *Cruciatae* penitus abrogavit, earumque loco, inter alia, illarum regionum Ordinariis decennale indultum tribuit singulis annis « facta mentione apostolicae delegationis simpliciter et ad litteram prout iacet promulgandum, cuius virtute: 1.° Lex ieiunii sine abstinentia a carnibus servetur feriis VI adventus et feriis IV quadragesimae. 2.° Lex ieiunii et abstinentiae a carnibus servetur feria IV cinerum, feriis VI quadragesimae et feria V maioris hebdomadae. Sed diebus ieiunii semper licebit omnibus, etiam regularibus, quamvis specialem dispensationem non petierint, in collatione serotina uti ovis ac lacticiniis. In refetiuncula autem matutina permittuntur lacticinia, salva lege parvitatis, et exclusis ovis. 3.° Abstinentia a carnibus sine ieiunio servetur in quatuor pervigiliis festorum Nativitatis D. N. I. C., Pentecostes, Assumptionis in coelum B. M. V. et SS. Apostolorum Petri et Pauli ».

[1] Vide *Acta Apostolicae Sedis,* vol. II, ann. II, pag. 215.

Porro hac accepta facultate, Archiepiscopus S. Iacobi de Chile, etiam nomine aliorum Episcoporum illius Reipublicae, exposuit adhuc manere « punctum conscientiis anxietatem inducens, quod difficilis est « implementi pro fidelibus, scilicet prohibitio permiscendi carnes et « pisces in diebus dispensati ieiunii, uti sunt vigiliae minores, quatuor « tempora atque dies nonnulli quadragesimae. Quamvis aliqui existi- « ment, dispensata ieiunii obligatione et carnium abstinentia, non am- « plius teneri fideles ad legem non permiscendi quia in praedictis fun- « damentum habet, nos tamen huiusmodi sententiam tutam non credimus « et ideo enixe rogamus dispensationem concedi pro universa Republica « de Chile circa legem vetantem quominus carnes ac pisces permisceantur « in illis diebus in quibus coniunctim iam dispensatum fuit circa obli- « gationem ieiunii et abstinentiae ».

Causas autem ad obtinendam dispensationem ita enumerat: « 1.° Fa- « cillima oblivio obligationis non permiscendi in dictis diebus etiam apud « pias gentes et familias: nam cum nulla adsit ieiunandi obligatio vix « aut ne vix quidem ad prohibitionem permiscendi attenditur, cuius sane « oblivio magis in dies augebitur.

« 2.° Mos in cauponis et domibus refectionis ubique iam praevalens « permiscendi carnes piscibus in praedictis diebus, sicut fit etiam apud « gentes minus pias.

« 3.° Accidit quoque apud nos quadragesimam profluere durante « tempore vacationum, cum, viribus corporis prae labore et calore fra- « ctis, non videtur aequum adeo gravem imponere mortificationem queis « congruit requies ab ipso aestivo tempore postulata.

« 4.° His accedit quod cum Reipublicae de Chile sit vastissimum « littus et piscium copia, difficile et valde onerosum est horum usu pri- « vari, cum summo pretio veneant ceterae alimentariae substantiae ».

« Hisce de causis, concludit Archiepiscopus, facile patet legem car- « nem piscibus miscere vetantem a plurimis vix observari in diebus « suppressi ieiunii et maxime onerosam esse fidelibus qui legi obtem- « perare student germanam observantiam. Idcirco ad subveniendum « incommodo nec non ad contemptum ecclesiastici praecepti vitandum « S. V. enixe rogamus ut circa illud dispensare dignetur, accedetque « gratia haec veluti fastigium ac complementum insignis muneris in « christifideles Americae per laudata indulta erogati ».

Ea quae petitae concessioni favent clare et plene in ipsis precibus exposita sunt, quae contra obstare possunt enumerata sunt in exquisito Consultoris voto.

Decisio. Quibus omnibus mature perpensis, EE. PP. in Congregatione plenaria diei 17 decembris 1910 respondendum censuerunt:

Attentis omnibus rerum adiunctis pro gratia iuxta preces cum SSmo.

Facta autem relatione in audientia diei 26 decembris, SSmus resolutionem Emorum Patrum approbare dignatus est.

C. Card. Gennari, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Basilius Pompili, *Secretarius.*

III.

REGIEN.

IURIUM.

Synopsis disputationis. — Anno 1828, actis Francisci Antonii Mantovani, Notarii, die 31 Martii exaratis, sacerdos Petrus Guidetti, e Regiensi civitate, novum in insigni collegiata Ecclesia Sancto Prospero eadem in Regiensi civitate sacra, canonicatum erexit, cui in dotem assignavit: « due capitali fruttiferi al 6 % attivi di lui e passivi della « casa di Francesco Franceschini di Baiso, e sono un capitale di ita- « liane lire 8564..... altro capitale di italiane lire 1341 ».

Cum vero haec dos ita constituta aetatum decursu imminutionibus obnoxia facile esse posset, ad eam magis magisque tuendam, fundator certam quamdam domum, quam in pago a Sancto Prospero sub titulo « *di Strinati* » nuncupato, ipse possidebat, hypothecae subiecit. « E per « maggiormente assicurare in qualunque tempo (ita sane in supra relatis « actis erectionis) l'invariabile dote del canonicato fissata in annui zec- « chini cinquantadue netti e liberi, costituita nei suddetti capitali frut- « tiferi, che in progresso di tempo potrebbero andare soggetti in tutto « od in parte a deperimento, o per le circostanze dei tempi non potersi « rinvestire nella regole del 6 % liberi all'anno come lo sono attualmente, « esso Sig. D. Pietro Guidetti..... per sè e suoi spontaneamente ed in « ogni miglior modo oltre la generale obbligazione della di lui persona, « beni tutti presenti e futuri, ha assoggettato a speciale convenzionale « ipoteca tanta parte quanto basti di un di lui fondo stabile di biolche 15 « e tavole 8 con casa posta in Villa San Prospero de' Strinati ecc. ».

Ita autem sac. Petrus Guidetti canonicatum constituit, ut iurispatronatus activi et passivi esset: « di sè in ogni sua occupazione, e dopo « di lui, di don Pellegrino, Rettore di Cotogno, poi di Cristoforo suoi

« fratelli germani, e discendenti da quest'ultimo, poscia nei discendenti « del fu di lui consanguineo Bartolomeo ecc. ». Quod si in eorum linea qui ad exercendum ius nominandi canonicum vocati essent, masculi deficerent, idem ius fundator vult ut foeminis recognoscatur: « ed in « mancanza dei discendenti maschi il diritto di nomina spetterà alla « femina *seniore* della suddetta linea nell'ordine di sopra stabilito, ed « in fine venendo ad estinguersi la discendenza maschile e femminile « dei sopra chiamati, apparterrà il diritto di nomina a Mons. Vescovo « *pro tempore* di questa città sulla terna da presentarsi dal Sig. Prevosto « pure *pro tempore* di detta insigne Basilica di San Prospero ».

Quamvis sac. Petrus Guidetti speraverit canonicatum a se erectum perpetuum futurum, donec nempe mundus extaret: « *perpetuo finchè « durerà il mondo* », ut eius referantur verba, timens tamen ne post eius obitum idem accideret, quod sub Napoleone I factum iam fuerat, ut nempe bona ad ecclesiam pertinentia usurparentur et fisco attribuerentur, inter alia haec disposuit: « per qualsivoglia circostanza, che Dio nol « voglia, avesse a sopprimersi detto canonicato, in allora la dote, pel « medesimo stabilita, dovrà tutta per intero devolversi ai discendenti « maschi degli eredi di esso Sig. Don Guidetti, ed in difetto dei maschi « alle femmine, ed in mancanza pure di queste, ai discendenti maschi « di Giacomo Rossini, indi alle femmine, ed in mancanza anche di queste « ultime, a mantenere un maestro di scuola in Cotogno sotto commi- « natoria che in caso si tentasse di fare sorgere detta scuola in luogo « diverso, oppure eretta, si facesse portare altrove, dichiara e vuole detto « Sig. Don Pietro Guidetti, che l'entrata di detto canonicato debba per « intero distribuirsi ai poveri della parrocchiale di Cotogno da quel par- « roco *pro tempore,* che dovrà amministrare i redditi di detto Canoni- « cato ecc. ». Nullum peculiare aliud onus praeter ea quae ceteris canonicis communia sunt, sac. Petrus Guidetti in actu fundationis imposuit beneficiato, nisi ut quotannis in perpetuum duas celebraret missas: « secondo « la sua intenzione, una li 24 Nov. e l'altra il giorno anniversario della « morte del fondatore ».

Hae itaque praecipuae fuerunt conditiones, quibus sac. Petrus Guidetti suum erexit canonicatum, easque tum ecclesiastica tum civilis plene confirmavit potestas. Secundum vero hasce conditiones anno 1855 canonicatum hunc obtinuit, eiusque titulo ad ordines promotus fuit clericus Aloisius Guidetti, fundatoris nepos, qui etiam in praesens eodem potitur, imo tot post annos Prior modo effectus est Capituli Collegiatae Ecclesiae Sancti Prosperi.

At duodecim vix transactis annis, postquam idem clericus canoni-

catum a suo avunculo fundatum obtinuerat, cum interea temporis rerum publicarum conditio in Italia mutata penitus fuerit, leges illae latae fuerunt, quae patrimonii ecclesiastici eversivae merito fuerunt appellatae, earumque vi iis qui iure patronatus laici super beneficiis fruebantur, ad dotem ipsorum beneficiorum sibi vindicandam potestas facta fuit, tertia fere parte dotis eiusdem fisco soluta. Hisce igitur fretus legum civilium dispositionibus, actualis Prioris pater, cui nomen Angelus Guidetti, ne canonicatus a suo fratre erecti dotem amitteret, eam sibi vindicavit. Haud tamen, canonicus Aloisius Guidetti munera sibi propria obire destitit, nec tunc eum vel canonicatu excidisse, vel ab eo esse destituendum, quis cogitavit.

Anno 1887 cum Angelus Guidetti, Prioris pater, supremum obierit diem, eius filii paternam adierunt haereditatem, atque bona, quibus ipsa constituebatur, actis notarii Viganò partiti inter se sunt, ita tamen ut domus a Sancto Prospero sub titulo *de' Strinati* nuncupata, qua, uti adnotatum iam fuit, Canonicatus Guidetti dos cauta a fundatore fuerat, canonico Aloisio Guidetti attributa remanserit.

Huius divisionis acta, ad quaestionem de qua agitur, quaeque Capitulum Collegiatae Ecclesiae Sancti Prosperi inter et canonicum Aloisium Guidetti, eiusdem Capituli Priorem, vertit, dirimendam, ea certo cognoscere quammaxime interest, quae occasione divisionis totius familiaris patrimonii fratres Guidetti inter se convenerunt. Duo siquidem Capitulum Ecclesiae Sancti Prosperi contra canonicum Guidetti suadere studet: canonicatus scilicet quem obtinet dotem integram, absque ulla nempe detractione ob taxam fisco anno 1867 solutam, a fratribus ipsum recepisse; et insuper hanc dotem, cum aliis bonis computatam non fuisse; ita ut eidem canonico Guidetti in divisione paternae haereditatis et id obtigerit, quod ceteris haeredibus, et praeterea decem circiter libellarum millia, quot revera ab eius avunculo sacerdote Petro Guidetti in canonicatus erecti patrimonium statuta primitus fuerunt.

Cum itaque hac ratione sac. Aloisius Guidetti dominus effectus fuerit domus, in qua sui canonicatus dos constituta erat, occasione arrepta quod anno 1908 quidam pro eiusdem domus emptione apud ipsum institerint, eidemque in pretium libellas fere triginta mille obtulerint, nulla ab apostolica hac Sede petita facultate aut licentia, veluti si domum ipsam alienandi in sua absoluta esset potestate, eam vendidit. Hinc aliorum canonicorum irae, qui aliis iam de causis adversus Priorem excitati, ipsum e Capituli gremio omnino expungendum existimarunt; cumque Prior ipsorum obstiterit voluntati, seque canonicum adhuc esse contenderit, rem S. H. C. iudicio dirimendam subiecerunt.

Quamvis praecipue ob alienationem dotis canonicatus Guidetti causa haec coram S. H. C., sistat, haud tamen et alia desunt adversus eumdem canonicum Aloisium Guidetti Capituli Ecclesiae Sancti Prosperi gravamina, de quibus utpote cum principali illa quaestione connexis, est pariter iudicium ferendum. Conqueruntur sane Canonici quod Prior immutationes non paucas in prioralis domus conditione suo arbitrio induxerit; itemque quod pendente hac controversia, domum eamdem absque ulla ipsius Capituli venia cuidam locaverit qui de Capituli eiusdem gremio minime est, idque contra omnes leges sive generales Ecclesiae, sive particulares Regiensis dioecesis: ac tandem contendunt quod iniuria prorsus idem canonicus Aloisius Guidetti protestatus sit, eo quod in eius absentia et ipso inscio, Capitulum in fratrem receperit sacerdotem Cavandoli, eidemque canonicatus ad quem legitime nominatus fuerat, possessionem dederit.

Quod postremum gravamen ut intelligatur, ea referuntur, quae in Capitularibus statutis Collegiatae Ecclesiae Sancti Prosperi circa solemnitates servandas sive in danda possessione novis canonicis, sive in congregandis Capitularibus conventibus sancita reperiuntur. Capite itaque II° earumdem constitutionum haec quoad primum, circa possessionem nempe noviter electis canonicis dandam, leguntur: « Canonicus provisus ante« quam realem possessionem acquirat, tenebitur praesentare suas bullas « *Priori* Capituli, quas ipse una cum duobus canonicis, per suffragia eli« gendis, diligenter considerabit, videbitque an sint verae et reales. Po« stea more solito convocari faciet Capitulum, quo praesente, lectis a « cancellario seu notario, clare et distincte iisdem Bullis, talis provisus « quatenus sit admittendus, a singulo canonico per osculum pacis admit« tetur, postquam illum ultimus canonicus ad chorum associaverit, « eumque in possessione sui stalli et loci in Capitulo constituerit ».

Ad alterum quod attinet ita in iisdem constitutionibus cap. IV statuitur: « Prior in prima die feriali cuiuslibet mensis illud (Capitulum) « congregabit, et quandocumque sibi videbitur oportere, seu duo saltem « ex canonicis instabunt. *Priore absente longa et morosa absentia, impe« dito seu recusante sine iuxta causa*, *Vice-Prior* poterit congregare et « facere ea omnia quae ipse Prior: absente pariter, impedito seu recu« sante praedicto Vice-Priore, antiquior ex aliis canonicis omnia poterit « exequi, et sic successive ».

Accidit autem ut in quodam capitulari conventu sub initio huius anni habito, atque ab eodem Aloisio Guidetti uti Priore eum tantum in finem indicto, ut canonici de rationum momentis certiores fierent, quibus ipse suam agendi rationem in alienatione domus cohonestabat,

iidem canonici postquam de re moniti fuerint a Vicario Generali, in fratrem quoque receperint canonicum Cavandoli, atque de aliis etiam egerint, praeter argumentum a Priore statutum, cumque ad hunc conventum idem Prior minime interfuerit, et omnia proinde in eius absentia et contra ipsius mandatum peracta sint, statim ipse protestatus est, atque gesta a Capitulo nullius prorsus valoris esse declaravit.

« Con mia lettera dell' 11 Gennaio u. s. diretta ai Signori Cano-« nici », ita sac. Guidetti suis in litteris die 6 Februarii hoc anno ad Regiensem Episcopum datis, « volli renderli avvisati, che nell'adunanza « da me autorizzata, non permetteva che si parlasse che della detta me-« moria, aggiungendo che se di altre cose si fosse trattato e deliberato, « a norma delle più elementari nozioni di diritto, io poteva eccepire di « nullità gli atti stessi. Ora devo informare V. E. che il Signor Cano-« nico Vice-Priore si permise di convocare quel Capitolo, collo scopo « principale di dare il possesso canonicale al neo-canonico Prof. Gio-« vanni Cavandoli, *e per varie*. Questo, a mio modo di vedere, costituisce « quello *spretum*, quel *contemptum* dei miei diritti come canonico e come « Priore, che mi dà facoltà di chiedere, come chiedo, che sia dichiarato « nullo il possesso dato al detto canonico ». Cum vero iam canonici ad S. H. C. ob alienationem domus a canonico Guidetti peractam recursum habuissent, Regiensis Antistes novam quoque quaestionem de validitate possessionis datae canonico Cavandoli S. H. C. pariter dirimendam submisit.

Suis vero litteris ad S. H. C. die 15 Februarii hoc anno datis Regiensis Praesul quae a Capitulo gesta erant enarrans, ita hac super re suam exponit sententiam. Praemisso enim quod canonicus Cavandoli iam in Curia per impositionem bireti sui canonicatus possessionem quodammodo iam receperat, deinde ita prosequitur: « Mentre si discute « costì l'esistenza del canonicato o priorato Guidetti, è chiaro che io non « debba interloquire. Dico però che quell'atto non è un possesso nè spi-« rituale nè corporale; dico che la lettera del Vicario era diretta ai cano-« nici di ricevere il Cavandoli: il Guidetti non era presente, ed in tal « caso, secondo le costituzioni di quel Capitolo, il Vice-Priore ha tutti « i poteri ».

Notandum quod mense Ianuario hoc anno non tantum canonicus Cavandoli in Prioris Guidetti absentia in canonicatus possessionem immissus fuit, sed et alius canonicus; nihilominus Prior Guidetti contra possessionem huic alteri datam protestatus minime est.

Ceterum Capitulares Collegiatae Ecclesiae Sancti Prosperi iam sacerdotem Aloisium Guidetti non amplius neque, uti canonicum, neque

uti Priorem habent, eo quod sui canonicatus dotem ipse alienaverit; nil mirum proinde si nullum eidem recognoscunt ius. « Non sapendo poi « concepire un impedimento maggiore per un canonico, (ita iidem Ca- « pitulares), di quello di avere estinta la dote canonicale e di essersi « privato egli stesso della ragione e dei diritti di beneficiato, cioè di Ca- « nonico, e seguendo l'altro adagio, *ad Capitulum non admittendi sunt* « *nisi praebendati,* così non ci ritenemmo obbligati ad invitare al Capi- « tolo il Guidetti, disposti a tollerare la sua presenza, qualora fosse « intervenuto ».

Quapropter de alienatione domus a canonico Guidetti peracta praecipue est agendum, ut diiudicari possit an legitime alienatio eadem sive quoad modum sive quoad substantiam facta fuerit, et an post eamdem alienationem idem sacerdos Guidetti sit adhuc necne canonicus. Siquidem cum hac quaestione si non omnes, quaedam saltem ex aliis quaestionibus connectuntur.

Iamvero circa primam quaestionem quamvis Capitulum seu Canonici Ecclesiae Sancti Prosperi et Canonicus Guidetti, eiusdem Capituli Prior, in conclusionibus ad quas perveniunt, ex adverso inter se pugnent, cum illi canonicum Guidetti suis iuribus excidisse omnino contendant, et alter contra uti canonicum et priorem adhuc se habeat, nihilominus in hoc inter se conveniunt quod domus alienatio si non quoad modum, quoad substantiam saltem legitime facta sit, idque ob dispositionem fundatoris, quod canonicatus dos ad suos haeredes reverti deberet, si quando, canonicatus idem suppressioni fuisset obnoxius, sicuti anno 1867 revera evenisse omnes censent. Neque id mirum, tum enim Capitulares, tum canonicus Guidetti quaestionem non in seipsa, seu intrinsecus, in quantum scilicet Ecclesiae ipsi eiusque bono interest, respiciunt, sed respectu habito ad personam. Nolunt illi sacerdotem Guidetti uti de Capituli gremio amplius recognoscere, etsi dotem restituat; vult alter et contendit se esse adhuc canonicum, licet dotem alienaverit, eo quia tandem aliquando dos ipsa deperdita non est, sed potius in melius mutata, cum ex domus in qua constituta erat venditione, aucta sit, paratum tamen insimul se declarans in eiusdem dotis cautionem vel ad novam, si fieri possit, constituendam hypothecam, vel ad sponsorem praestandum.

Siquidem suis litteris ad H. S. Congregationem die 2 Martii hoc anno datis, ita canonicus Guidetti quae sibi favent resumit: « Nella « mia prima memoria ho provato che lo stabile venduto era di mia pro- « prietà. L'essere stato una volta gravato d'ipoteca per la dote cano- « nicale non lo costituiva proprietà ecclesiastica, come ogni creditore

« ipotecario non è padrone del fondo ipotecato. Ho provato che la pri-
« mitiva ipoteca era scomparsa al momento della vendita, perchè di
« fronte alla legge civile aveva perduto ogni efficacia. Solo i miei parenti
« potevano riaccenderla; ma non se ne vide il bisogno. Per tale scom-
« parsa il debito dotale divenne chirografario, risultante però dal citato
« rogito Viganò, e colpiva così tutto il mio patrimonio. Ho provato che
« questo supera ben 17 volte il valore residuo della piccola dote, e che
« la vendita non ne ha per nulla peggiorata la sicurezza, anzi l'ha mi-
« gliorata per la somma che ho lucrato. *Ho detto che se fosse stato pos-*
« *sibile offrire* ipoteca sopra una parte dei miei beni, l'avrei fatto, ed
« ho concluso coll' offrire un fideiussore solvibile. In questa memoria
« dimostro che la clausula devolutiva della dote a vantaggio dei chia-
« mati dal fondatore si è verificata; ma che la devoluzione nei suoi
« effetti resta sospesa fino alla mia morte ». Idemque asserit in postrema sua ad S. H. C. relatione. Ita quidem arguit sac. Guidetti dispositionibus praesertim innixus iuris civilis italici, quo pariter utitur ut se adhuc canonicum esse ostendat. « Osservo poi (ita illa relatis supra litteris),
« che la legge 15 Agosto 1867 eversiva dell' asse ecclesiastico, ha con-
« servato agl'investiti tutti i vantaggi che godevano prima della stessa,
« e così l' intiero interesse dei capitali dotali, l' intiero reddito dei fondi
« stabili dotali, i quali non potevano esser liberi in mano dei patroni
« rivendicanti che dopo la morte degl' investiti medesimi ».

Contra Canonici, dispositionibus innixi iuris ecclesiastici, contra dotis canonicatus a Petro Guidetti erecti alienationem protestati sunt, et merito quidem; idque vero potius in ipsius canonici Aloisii Guidetti damnum, quam ut canonicatus existentiae et securitati consulerent. Aiunt enim eumdem canonicum Guidetti seipsum « in modo forse non cen-
« surabile » expoliavisse dignitate canonicali iuribusque eidem adnexis.

Quapropter praeter ea quae ab eximio Consultore, cui haec quaestio explananda commissa est, disputata iam sunt, res alio quoque sub aspectu consideranda videtur. In dubium sane forsan revocare quis posset, an eversio bonorum ecclesiasticorum per legem anno 1867 latam inducta, ea fuerit, qua secundum Petri Guidetti mentem, bona canonicatus a se fundati ad suos haeredes reverti deberent. Siquidem, omnibus perpensis, eam Petrus Guidetti sui canonicatus eversionem intellexisse ac praecavere voluisse videtur, ob quam bona in dotem eiusdem canonicatus constituta fisco attributa fuissent, adeo ut ad hanc eversionem impediendam ipse constituerit, quod bona eadem hac in hypothesi potius suis haeredibus essent cedenda. Contra, lege anno 1867 lata id ipsum circa bona ad beneficia iurispatronatus laici pertinentia statu-

tum est, quod idem Petrus Guidetti ad canonicatus deletionem vitandam suo testamento disposuerat, ut nempe patroni bona ipsa redimere seu sibi vindicare possent.

Certe in vim legis supra relatae, canonicatus Guidetti in sua individualitate uti ens, iure civili italico inspecto, non amplius existit, non ita tamen, ut in potestate non sit patronorum, dummodo velint, fundatoris voluntatem exsequi, ac onera adimplere canonicatui eidem adnexa.

Imo eadem lex dum patronis, qui iurepatronatus laico super beneficia fruuntur, permittit, ut eorumdem beneficiorum dotem sibi vindicare possint, haud tamen cum ipsis dispensat, ne oneribus satisfaciant, quibus bona eadem a fundatoribus gravata fuerunt. Iamvero dubitari vix potest quin Petrus Guidetti voluerit quod beneficium a se erectum in quantum fieri poterit servaretur; id enim, ut alia omittam, apertissimis verbis ipse declarat. In supplici namque libello, quo a civili potestate facultatem petiit canonicatum erigendi, ait se velle: « istituire e « fondare un canonicato perpetuo finchè durerà il mondo ».

Id verum ex rerum adiunctis confirmatur, quibus canonicatus Guidetti erectio facta est. Siquidem sicut ipsemet canonicus Aloisius Guidetti aperte admittit, id in statuenda reversibilitate ad suos haeredes bonorum sui beneficii sac. Petrus Guidetti prae oculis habuisse certum est quod sub Napoleone I evenerat; ne ideo idem de suo canonicatu in posterum eveniret, voluit ut potius bona in eiusdem canonicatus dotem constituta suis haeredibus cederent. At uti notum est, sub Napoleone I Ecclesiarum Collegiatarum praesertim beneficia susdeque versa omnino sunt, eorumque bona fisco absolute attributa.

Haec forsan recogitantes canonici Aloisii Guidetti fratres eidem, uti videtur, canonicatus dotem ex integro cesserunt sive donarunt *sub modo aut ob causam*. Quamvis enim licet requisita; neque notarii acta producta sint, quibus domus a Sancto Prospero *de' Strinati* nuncupata, alienata est, neque pariter alia acta a notario Viganò exarata, quibus anno 1887, demortuo patre eiusdem sacerdotis Aloisii Guidetti, fratres Guidetti bona paterna inter se partiti sunt, indicia tamen eaque gravis sane momenti, non desunt, ex quibus verum esse videatur, quod hac super re canonici adserunt. Nam in primis alienationem *dictae domus*, in qua quidquid sit de hypotheca, certe ipso hac in re non contradicente canonico Aloisio Guidetti, ad haec usque tempora canonicatus dos constituta remansit, solus idem canonicus Guidetti peregit, quin eius fratres, qui interesse in re habuissent, intervenerint; et insuper canonici haec in suprarelatis actis notarii Viganò legi et contineri affir-

mant: « Lo stabile di San Prospero de' Strinati (cioè il fondo della garan-
« zia dotale) è assegnato in piena proprietà al can. Luigi Guidetti, colla
« menzione espressa che vi restava compresa la dote stessa del Cano-
« nicato del Giuspatronato Guidetti, in L. 9925, come da atto di fon-
« dazione ».

Animadvertendum tamen expositam hanc mentis seu voluntatis sacerdotis Petri Guidetti, canonicatus de quo agitur fundatoris, interpretationem a canonico Aloisio Guidetti reiici omnino. Capituli namque procuratori, qui de ea innuit, ita ipse respondit: « Da un certificato rego-
« lare da me prodotto, si rileva che nelle fondazioni anteriori alla sop-
« pressione napoleonica, non havvi alcun provvedimento pel caso di una
« soppressione, perchè fatto non mai avvenuto nella vita più che millenaria
« del medesimo, mentre in tutte le posteriori è provveduto al caso di
« una seconda soppressione che non poteva essere che la civile, per-
« chè questa sola si era verificata, e doveva verificarsi 67 anni dopo la
« prima.

« Al fondatore era noto che il Capitolo di San Prospero sopravv-
« visse alla soppressione napoleonica con i quattro canonicati di giu-
« rispatronato che non furono incamerati; dippiù aveva veduto comple-
« tarsi in pochi anni il Capitolo, quindi, come aveva preveduto una
« seconda soppressione civile, poteva prevedere anche una seconda resur-
« rezione ecclesiastica del medesimo, attesa la singolare devozione dei
« Reggiani per San Prospero..... Egli inoltre non poteva ignorare la dot-
« trina dello Scarfantonio ammessa anche dalle sacre Congregazioni,
« che *licet Capitulum non possit ab uno inchoari, quia ad Capitulum*
« *efformandum tres saltem requiruntur, potest tamen ab uno conservari.*
« Se aveva dunque tanta premura per il Capitolo, poteva conservarlo
« con il suo canonicato, molto più che non poteva mancare quello
« del Parroco, unito al beneficio parrocchiale, e doveva, come si è detto,
« prevedere che altre fondazioni non sarebbero mancate. Eppure non
« lo fece ed inserì la nota clausola. Perchè? Io non voglio fare l'indo-
« vino come l'avvocato dei Sigg. Canonici, ma la perdita della perso-
« nalità civile vuol dir poco? Lo sappiamo noi che 16 anni fa per non
« essere ridotti alla condizione di cappellani dovemmo sostenere una
« lite contro il canonico parroco, il solo civilmente riconosciuto ». Quare concludit testatoris verba esse stricte interpretanda secundum satis nota iuris principia: « *quod testator non dixit, non debet intelligi* » et « *quod*
« *testator non est loquutus, nec voluisse praesumitur* ».

Ad canonicorum accusationem ipsum saltem irregularem effectum fuisse, cum dotem beneficii alienaverit, cuius titulo ad sacros ordines

promotus fuit, idem canonicus Guidetti haec respondit, quae referre praestat, cum quaestionem magis magisque declarent: « Appena stabi-« lito il compromesso di vendita, per la quale era stato precedente-« mente autorizzato da Monsignor Vicario Generale senza l'imposi-« zione di alcuna condizione, chiesi a Monsignor Vescovo come doveva « regolarmi, perchè la dote del canonicato mi serviva anche per il titolo « di sacra ordinazione. Mi rispose che stante l'entità del mio patrimonio « e l'affidamento che io davo di conservarlo, valendosi della facoltà « concessagli dalla Santa Sede, mi dispensava dalla costituzione rego-« lare del medesimo. Siccome poi per essa sarebbe occorsa una ipoteca « quasi eguale al valore della dote canonicale, mi tenni per la stessa « ragione dispensato dal garantire quest'ultimo, molto più che i frutti « relativi erano sicuri, perchè ho in mie mani il capitale dotale, e nel « caso mio, solo di quelli si potrebbe chiedermi garanzia. Quando « acquistai la casa, ottenni a mutuo sopra cambiale L. 40.000, tuttavia « se si dubita dalla S. C. della mia solvibilità, sono pronto ad offrire « una garanzia solidale ed anche una ipoteca, se mi si additerà il modo « di concederla efficace ».

Et haec de prima quaestione satis esse possunt. Ad aliam quod attinet, in qua canonicus Aloisius Guidetti actor est adversus capitulum, quaeque receptionem canonici Cavandoli respicit, in capitulari conventu, die 11 Ianuarii hoc anno habito, inscio et absente eodem canonico Priore peractam, recolendum est, secundum ea quae *cap. 33, De praeb.* in 6° disponuntur, novorum canonicorum receptionem inter negotia recenseri, ad quae omnes capitulares etiam absentes a civitate sunt citandi. Quare hac super re non iniuste forsan canonicus Guidetti conqueritur se fuisse contemptum, eaque de causa contendit canonicum Cavandoli invalide in sui canonicatus possessionem immissum fuisse.

Capitulum autem praeter ea quae resumpta iam supra sunt, sive ab ipso sive a Regiensi Antistite adducta, nil aliud quod sit memoratu dignum in sui favorem adlegat; supplicatur, ut si erraverit, quae bona fide acta ab ipso sunt, sanentur, attenta praesertim canonici Cavandoli pietate, eiusque in canonicalibus muneribus obeundis diligentia.

Nil tandem de possessione alteri canonico cui nomen Barani, inscio pariter et absente Priore data, in capitulari conventu, die 25 eiusdem mensis Ianuarii hoc anno celebrato, referre praestat, cum nil contra ea quae eodem in hoc capitulari conventu acta fuerunt, canonicus Guidetti exceperit. Notum namque est acta a Capitulo illegitime celebrato, eo quod non omnes canonici invitati ad illud sunt, valida per se esse, nisi qui laesi fuerint, reclamaverint.

De prioralis domus locatione superest demum ut disseratur, quae tertia et postrema est quaestio S. H. C. iudicio subiecta. Licet enim et de pluribus aliis Capitulum Ecclesiae Sancti Prosperi inter et eius Priorem controvertatur, tribus tamen tantum super rebus, super alienatione nempe canonicalis dotis, super validitate possessionis canonicatus canonico Cavandoli a Capitulo in Prioris absentia traditae, ac super prioralis domus locatione querelae ad S. H. C. motae sunt.

Igitur Capitulum acriter conqueritur quod Prior domum pro eiusdem habitatione adsignatam absque ipsius Capituli venia operario cuidam locaverit, atque ut arguat id non recte factum fuisse, ad ea quae capitularibus in constitutionibus de canonicalibus cameris statuta reperiuntur, appellat. In capitularibus autem constitutionibus haec leguntur:... « sicut ergo templum ac domus Dei valde metuenda est, ita « aedificia eiusdem accessoria eidemque deserventia summo in honore « esse debent; ideo statuimus ut in cameris, quae canonicales dicuntur, « ad canonicosque pertinent, nequeant nec habitare permittantur, nisi « spectatae ac honestae vitae viri, nec in eis ludos exerceri indicentur, « aut strepitus, et clamores inhonestos ». Ubi manifeste si viris, spectatae tamen ac honestae vitae, permittitur, ut in canonicalibus cameris habitare queant, id haud statuitur quasi cuique canonico suas cameras aliis qui de Capituli gremio non sunt, locare liberum sit, sed eum in sensum, ut una cum iisdem canonicis nonnisi viri spectatae ac honestae vitae in canonicali domo habitare possint.

Sed quidquid sit de peculiaribus Regiensis Capituli constitutionibus, ipsis generalibus iuris principiis ac canonicis dispositionibus, ipsoque naturali rationis lumine facile quisque videt quod cum de domo agatur, cuius dominium est penes Capitulum, eum insuper in finem extructa seu adsignata, ut Canonicis, pro habitatione inserviat, non possit ad alios converti usus, nisi de ipsius Capituli venia, idque tum ne domini ius laedatur, tum ad abusus arcendos.

Nihilominus canonicus et Prior Guidetti suam agendi rationem cohonestare satagit, aiens se ad prioralem domum honesto et probo operario locandam adductum fuisse ut de pecuniae quantitatibus in eius amelioramenta impensis se reficere posset.

Hac relatione ex officio iam confecta, Capituli S. Prosperi Procurator acta exhibuit a Notario Viganò anno 1887 exarata, quibus bona ab Angelo Guidetti, Prioris patre, relicta inter eiusdem haeredes divisa fuerunt. Iamvero ex hisce actis id unum ex iis quae a Capitulo adserta sunt certo constare videtur, quod nempe Canonici Aloisii Guidetti fra-

tres, in eiusdem favorem sexcentum tantum, ab ipso acceptis libellis, universa sua iura super canonicatus Guidetti dote, cesserunt ac renuntiarunt ita ut iam de dote eadem libere ipse disponere possit.

Quae cum ita sint, sequentia diluenda proponuntur

DUBIA.

1.° *An canonicalis dotis alienatio legitime facta sit, et an canonicatum Guidetti non amplius exsistere censendum sit in casu.*

Et quatenus negative ad utrumque;

2.° *An et quomodo canonicalis dotis redintegrationi eiusque securitati sit in posterum consulendum in casu.*

3.° *An canonicus Cavandoli valide fuerit in casu immissus in possessionem sui canonicatus.*

4.° *An canonici Guidetti agendi ratio in locanda priorali domo approbari possit in casu.*

Decisio. Emi Patres S. Congregationis Concilii in plenariis comitiis die 17 decembris 1910 respondendum censuerunt:

Ad I. *Negative ad utrumque.*

Ad II. *Ad mentem.*

Ad III. *Pro sanatione ad cautelam.*

Ad IV. *Attentis expositis circumstantiis, negative.*

C. Card. Gennari, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Basilius Pompili, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I.

DECRETUM

QUO PRAEFECTURA APOSTOLICA DE UBANGHI BELGICO ERIGITUR.

Ut ad regiones, quae modo Congi Belgici constituunt Apostolicum Vicariatum, aditus pluribus pateret missionariis praesertim apud illas gentes quae inter Ubanghi et Congo flumina in tenebris paganismi miseram ducunt vitam, expediens visum est, territorium quod ab Ubanghi nomen accipit et intra fines praedicti Vicariatus adhuc contentum fuit, ab eodem separare et in Praefecturam Apostolicam erigere. Quapropter, in plenariis comitiis die 3ª vertentis Aprilis habitis, Emi Patres huius S. Consilii fidei Propagandae, Praefecturam Apostolicam de Ubanghi Belgico erigendam censuerunt sequentibus statutis limitibus, nempe, ad occidentem et septentrionem flumen Ubanghi inde a gradu 1.° 30′ latitudinis borealis usque eo quo Bomu et Uele flumina confluunt; ad orientem vero, recta linea quae exinde ducitur ad ostium amnis Itimbiri in flumen Congo, atque producitur usque ad lineam parallelam tangentem meridianos limites oppidi Abu Mombazi; tandem, ad meridiem, haec linea primum, deinde illa quae dividit aquas inter Congo et Ubanghi, posthac ea quae similiter aquas dividit inter Ubanghi et Ngiri, ac demum gradus 1.° 30′ latitudinis borealis usque ad flumen Ubanghi. Porro novam de Ubanghi Belgico praefecturam curis Minorum Capulatorum concredendam esse statuerunt.

Hanc vero Emorum Patrum sententiam ab infrascripto eiusdem S. Congregationis Secretario in audientia diei 4ae vertentis Aprilis SSmo Dño N. Pio div. prov. PP. X relatam, eadem Sanctitas Sua in omnibus ratam habuit confirmavitque ac praesens ea super re Decretum confici mandavit.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 7 Aprilis anno 1911.

Pro Emo Card. Praefecto
ALOISIUS VECCIA, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Pro R. P. D. Secretario
Camillus Laurenti, *Subsecretarius.*

II.

DECRETUM

QUO LIMES VICARIATUS APOSTOLICI CONGI SUPERIORIS, AD ORIENTEM ET MERIDIEM VERSUS, INNOVATUR.

Ut congruentius territoria ecclesiastica, quae ad maiores lacus Africae centralis iacent, distribuerentur, Emi Patres huius S. Congregationis Christiano nomini propagando, in plenario consessu die III^a^ habito vertentis Aprilis statuerunt ut limes qui, ad orientem et meridiem versus, Vicariatum Apostolicum Congi superioris dividit a Missionibus utriusque Victoriae Nyanzae, de Unianembé, de Tanganika atque Nyassa, prout sequitur, immutaretur: Ad orientem: Limes anglo-belgicus et germano-belgicus, hoc est, linea quae ab ora meridionali lacus Alberti Eduardi ducitur primo ad montem Sabinyo et exinde, per lacum Kivu, cursum sequitur fluminis Rusizi dividitque demum lacum Tanganika. Ad meridiem: Limes anglo-belgicus, nempe, linea decurrens a lacu Tanganika ad lacum Moero. Hanc vero Emorum Patrum sententiam SSmo D. N. Pio div. prov. PP. X ab infrascripto eiusdem S. Congregationis Secretario relatam, in Audientia diei IV^ae^ vertentis Aprilis, Sanctitas Sua benigne probavit ac ratam habuit, praesensque ea de re Decretum fieri mandavit.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 8 Aprilis, anno 1911.

Pro Emo Card. Praefecto
ALOISIUS VECCIA, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Pro R. P. D. Secretario
Camillus Laurenti, *Subsecretarius.*

III.

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

Brevi Apostolico nominati sunt:

8 aprilis 1911. — R. P. Florianus Demange e Seminario Parisiensi pro Missionibus ad exteras gentes, Episcopus titularis Adrassensis et Vicarius Apostolicus novi Vicariatus de Tai-kou in Corea.

12 aprilis 1911. — R. P. Celestinus Ibañez Aparicio ex Ordine Fratrum Minorum, Episcopus titularis Bagensis et Vicarius Apostolicus novi Vicariatus de Sien-si septentrionalis.

S. CONGREGATIO INDICIS

DECRETUM.

Feria II, die 8 Maii 1911.

Sacra Congregatio Emorum ac Rmorum S. R. E. Cardinalium a SSmo Domino nostro Pio PP. X Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana republica praepositorum et delegatorum, habita in palatio Apostolico Vaticano die 8 Maii 1911, damnavit et damnat, proscripsit proscribitque, atque in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur opera:

Gabriele D'Annunzio, *Omnes fabulae amatoriae* (Romanzi e Novelle).
— *Omnia opera dramatica.*
— *Prose scelte. Milano.*

P. A. S. *Catechismo di storia sacra. Cremona 1910.*

Antonio Fogazzaro, *Leila, Romanzo. Milano 1911.*

Ioannes Konrad Zenner, *Die Psalmen nach dem Urtext. Ergänzt und herausgegeben von Hermann Wiesmann. I. Teil. Uebersetzung und Erklärung. Münster 1906.*

Malachia Ormanian, *L'Eglise Arménienne: son histoire, sa doctrine, son régime, sa discipline, sa liturgie, son présent. Paris 1910.*

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Ioseph Turmel et Petrus Batiffol decreto S. Congregationis, edito die 2 Ianuarii 1911, quo quidam libri ab eis conscripti notati et in Indicem librorum prohibitorum inserti sunt, laudabiliter se subiecerunt. Etiam auctor anonymus libri inscripti *La vraie science des Ecritures,* ab hac S. Congregatione eodem decreto diei 2 Ianuarii 1911 prohibiti, huic decreto laudabiliter se subiecit.

Quibus SSmo Domino nostro Pio Papae X per me infrascriptum Secretarium relatis, Sanctitas Sua decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem, etc.

Datum Romae, die 9 Maii 1911.

F. Card. Della Volpe. *Praefectus.*

L. ✠ S.

Thomas Esser, O. P., *a secretis.*

S. CONGREGATIO RITUUM

DECRETUM.

DE REPOSITIONE ET TRANSLATIONE FESTORUM IN ECCLESIIS PARTICULARIBUS.

Quo facilius in Ecclesiis particularibus Officiorum repositiones et translationes peragi valeant, Sacra Rituum Congregatio, enixis precibus tum a Revmis locorum Ordinariis tum a Superioribus Ordinum seu Congregationum Religiosarum sibi porrectis obsecundans, audito etiam Commissionis Liturgicae suffragio, statuit ac decrevit, ut, ad tramitem resolutionis num. 3919 *Ordinis Minorum Capuccinorum S. Francisci*, diei 27 Iunii 1886, ad XVI, tam Kalendarium perpetuum quam Kalendarium annuale cuiusque Ecclesiae particularis respective redigatur super Kalendario Dioecesis, vel Ordinis aut Congregationis; ac proinde, sicuti Officia, quae in propria Ecclesia vel Oratorio quotannis impedita sunt, fixe assignari debent diei primae liberae in Kalendario perpetuo, ita Officia accidentaliter transferenda in posterum celebranda erunt die, quae prima libera reperitur in Kalendario annuali, nulla habita ratione Officiorum, quae iam translata fuerunt, licet minoris nobilitatis: servatis de cetero Rubricis et Decretis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 3 Maii 1911.

Fr. Sebastianus Card. Martinelli, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

I.

BOBIEN.

DISMEMBRATIONIS.

Pio Papa X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno octavo, die 4 Martii 1911, RR. PP. DD. Michael Lega, Decanus, Ponens, *Fridericus Cattani, Ioseph Alberti, Auditores de Turno, in causa* Bobien. - Dismembrationis - *inter Parochiam loci Alpisplanae repraesentatam per procuratorem Angelum D. Alessandri, advocatum, et incolas loci Vici-superioris, repraesentatos per procuratorem Vincentium Sacconi, advocatum, sequentem definitivam tulerunt sententiam.*

Paroecia Alpisplanae dioecesis Bobiensis tribus constat vicibus, quorum alter Vici superioris (vulgo *Vico soprano*) alter Vici medii et tertius Alpisplanae nomen habent quod, uti patet, ex ipso locorum sito est derivatum.

Paroecialis ecclesia in Vico Alpisplanae consurgit, unde ei nomen; tamen numerosiores fideles incolunt in Vico superiore qui altius se extollit in cacumine montis. Inde praecise enata est quaestio, hodie dirimenda, quum iam a tribus ferme saeculis incolae Vici superioris contendant ex distantia, sed potissimum ex viarum asperitate, sibi difficilem esse accessum ad Ecclesiam parochialem; quamobrem a longo iam tempore dimicant pro obtinenda divisione ab Ecclesia paroeciali, sibi propria ecclesia parochiali constituta.

Et anno 1668 ipsis facta est venia a Curia diocesana extruendi ecclesiam filialem quam Divo Iosepho dedicarunt, ubi Missa diebus festis celebrari coepit anno 1698; quocirca apud ecclesiam capellanus constitutus fuit, qui sacrum quotidie agebat et diebus festis fidei rudimenta explicabat.

Exinde graviores excitatae sunt controversiae et aemulationes inter filialem et matricem ecclesiam, quae verita est ne facili gradu fideles Vici superioris plenam divisionem a matrice assequerentur.

Curia dioecesana anno 1744 decretum dedit quo certis et praefinitis limitibus constituebantur facultates capellano Vici superioris con-

cessae: sed exinde contentiones sopitae non sunt, quae cum gravius in dies exardescerent, res definienda anno 1766 mense Ianuario proposita fuit in S. Congregatione Concilii, sub hisce dubitandi formulis:

I. - « *An sit locus dismembrationi paroeciae Alpisplanae et erectioni novae paroeciae in villa Vici superioris? Et quatenus negative;*

II. - « *An parochus pro tempore dictae terrae Alpisplanae cogi debeat retinere Vicarium curatum in ecclesiae S. Ioseph dictae villae Vici superioris; seu potius, quomodo sit providendum in casu?* et prodiit rescriptum:

« *Negative ad primam partem; affirmative ad secundam, nempe pro facultate concedenda capellano Vici superioris retinendo, expensis illius populi, audiendi etiam in huiusmodi Oratorio publice sacramentales confessiones, sanctissimam Eucharistiam et Oleum Sanctum in eodem retinendi, necnon administrandi, Missamque etiam diebus solemnioribus celebrandi, salvis quibuscumque iuribus parochialibus* ».

Hisce facultatibus aliae accesserunt anno 1786 quum concessa sit facultas erigendi in dicto Oratorio fontem baptismalem et prope idem Oratorium extruendi coemeterium.

Sub initio saeculi XIX ecclesia paroecialis penitus diruta, extruenda erat a fundamentis, et incolae tum Vici superioris, tum Vici medii nullum non moverunt lapidem ut ecclesia aedificaretur in loco commodioris accessus pro incolis utriusque vici: nec huic difficultati dumtaxat aediles publici qui ecclesiae constructionem curabant, sed alii non minori incommodo prospicere debebant, nimirum invenire stabilem solum super quo nova ecclesia extrueretur. Reapse post diligentem soli perquisitionem a peritis factam, Ecclesia extructa est ubi hodie consurgit, in solidiori solo quam vetus diruta ecclesia, ac proprior aliis duobus vicis, ut in votis erat.

Nihilominus incolae Vici soprani non destiterunt ab incoeptis et anno 1841 ingeminarunt preces ut sua ecclesia in parochialem erigeretur.

Episcopus autem illius temporis, Venerabilis Giannelli (cuius hodie caussa Beatificationis et Canonizationis in S. RR. Congregatione agitatur) visus est, uti validis rationibus innixam excipere instantiam ab eisdem reiteratam, et amplioribus concessis facultatibus capellano, sibi proponebat ad decretum divisionis in posterum devenire, quum congrua parochialis constitueretur.

Quod si tunc obtineri non contigit, nostris diebus assequi hoc potuerunt Vicisopranenses: quare anno 1907, servato ordinario processu, optatam divisionem et novae paroeciae erectionem decrevit Revmus Castelli, Firmanus Antistes idemque Bobiensis dioeceseos Administrator Apostolicus « riservato in segno di suggezzione e riverenza alla Chiesa

« matrice un annuo canone di cera, oltre la facoltà..... di collettare una « volta all'anno nella stagione del raccolto, nel territorio della nuova « parrocchia ».

Quod tamen decretum iudicialiter impetere institerunt tum parochiani Alpisplanenses, tum fabricae ecclesiae administratores; quam instantiam introductam in S. C. Concilii, apud S. H. Tribunal ex commissione Ssmi Domini Nostri prosequuti sunt, et hodie quaestio definienda proponitur sub hac rogandi formula.

« *An rata habenda sit vel potius revocanda dismembratio facta per decretum diei 19 novembris 1907 in casu?* »

Ad solutionem quaestionis RR. PP., ad *factum* quod attinet, haec praeterea adnotanda esse censuerunt, nempe:

1.° Distantiam locorum certe non esse notabilem; at viarum asperitatem in dubium revocari non posse, praecipue tempore hyemali quod longum et asperrimum esse solet in alpestri ea regione.

2.° Gravius autem erat hoc incommodum quum ante initium saeculi praeterlapsi magis distaret vetus ecclesia parochialis a Vico superiore quam hodierna, uti relatum est in factispecie: nihilominus non desunt graviora documenta et praecipue attestatio sanctissimi Praesulis Giannelli eiusque decreta, comprobantia etiam ad novam ecclesiam haud facilem et commodum, uti postulant Sacri Canones, esse accessum incolis Vicisoprani, praesertim hyemali tempore.

3.° Hodie factum huiusmodi confirmant testes legitimi iidemque omni exceptione maiores, nempe Revmus Morganti, Archiepiscopus Ravennaten., olim Episcopus Bobiensis, Revmus Castelli, qui administrationem apostolicam habuit dioeceseos Bobien. et hodiernum edidit controversum decretum, necnon hodiernus Episcopus Marelli. Magni item facienda sunt et canonicorum Cathedralis suffragium et attestatio Syndici loci.

4.° Praetermitti vero non debet inter facti adiuncta, gravem antipathiam iampridem exortam in Vici superioris incolis adversus Alpisplanenses, fomitem veterum et hodiernarum contentionum, quae potius quam sopiri, in dies magis exardescet, quaeque etsi potissimum hominum ingenio nimis prono in sui emancipationem ab aliorum subiectione attribuenda sit; tamen de facto habetur et impedit quominus omnes parochiani ab uno parocho regantur cum necessario profectu boni spiritualis. - Card. De Luca magni hoc factum aestimandum esse, eiusmodi in negotio, docuit *in Adnot. ad Conc. Trid. disc. 16, n. 8.*

5.° Demum circa statum materialem ecclesiae Alpisplanae in probatis habetur, eamdem nonnullis refectionibus indigere, sed neque esse ruinosam aut multo minus divino cultui congrue et rite peragendo

imparem ut sub iuramento testati sunt periti et retulerunt viri ecclesiastici ab Episcopo deputati ad recognoscendum rerum statum ad mentem H. S. Tribunalis.

Quare veritati et prudentiae conformia habenda sunt quae Episcopus postquam suis oculis omnia inspexerit, retulit litteris diei 5 Ianuarii 1911, nempe se invenisse dictam ecclesiam « una fra le più solide, ben con- « servate e decorose chiese della diocesi » et concludit: « Fui quindi e « rimango nella coscenziosa decisione di giovarmi in seguito della perizia « Rizzuti » - qui permagnam summam, ad 14 millia libellarum, censuit necessario requiri pro reficienda ecclesia - « come norma direttiva di « approvare o meno, quando ne sia bisogno, lavori per la chiesa di Alpe- « piana e frattanto emisi decreto in sacra visitazione pastorale, ordinando « nella detta chiesa i lavori necessari; giusta la perizia giurata del Pac- « carone; solo mi astenni finora dall'intimarla etc. ».

Hisce in facto notatis, ad ius quod attinet, haec RR. PP. animadverterunt. Regula, in hoc negotio servanda, statuta est a Concilio Tridentino *sess. 21, cap. 4*, ubi praecipitur:

« In iis vero (ecclesiis) in quibus ob locorum distantiam sive difficultatem, parochiani sine magno incommodo ad percipienda sacramenta et divina officia audienda accedere non possunt, novas parochias, etiam invitis rectoribus, iuxta formam Constitutionis Alexandri III quae incipit " *Ad audientiam* " constituere possunt (Ordinarii) ». Advertit Concilium: « etiam invitis rectoribus » nempe illegitime invitis: nam rectores ecclesiarum sunt legitime inviti - et hinc audiendi - si vere canonica non subsit caussa divisionis. Sane ipsum Concilium in prima parte relati capitis iubet assumendos esse a rectoribus coadiutores curae animarum si ita satis consultum sit commoditati fidelium. Hoc sub aspectu divisio parochiarum est odiosa, quia haec non est decernenda nisi subsit necessitas canonica, eademque continet quamdam « alienationem » uti docent omnes canonistae interpretantes citatum caput « *Ad audientiam* ». Ita, e. g., Card. De Luca, *disc. 12, 4, 8, de Decimis:* « Per erectionem (novae) depau- « peratur antiqua ecclesia paroecialis eiusque dignitas vilesceret ».

Quare Conc. Trident. in cit. cap. iubet consulendum esse bono fidelium per coadiutorum constitutionem et ad divisionem novae parochiae non esse deveniendum nisi cum *magno incommodo* fideles Ecclesiam adire queant, seu cum magna difficultate, uti iam statuerat caput « *Ad audientiam* ». Haec regula adamussim, seu cum aliquo rigore, applicata fuit a S. C. Concilii, uti testatur Benedictus XIV *Instit. Ecclesiastic. 93* et decretum fuit ab eadem Congregatione *in Aquen.* 2 Aug. 1721, *in Lunen. Sarzanen.* 27 Sept. 1732 et 24 Ian. 1733; dismembrationem autem concessam

non fuisse, nisi gravibus urgentibus rationibus docent resolutiones in *Meliten.*, 19 ian. 1735; *Derthonen.* 28 Ian. 1736; *Asculana*, 11 April. 1739; *Novarien.*, 20 Sept. 1760; *Ariminen.*, 26 Mart. 1783 et 8 Aug. 1789, et *Verulana*, 22 Maii 1784.

Hoc S. Tribunal in resolvendis eiusmodi quaestionibus stricte inhaesit principio, nempe non esse deveniendum ad parochialis beneficii divisionem, si alias consuli potuisset bono animarum; nec aliter poterat se habere iurisprudentia H. S. Ordinis, quia iudicis est applicare ius seu SS. Canones prouti hi a competente auctoritate propositi sunt. Re sane vera, in *decisione 224, nn. 6 et 8*, et *decisione 578, n. 2 ssq., part. 19, decis. 204, n. 1, part. 17, et decis. 484, n. 3, part. 1, inter recent.* haec regula ab H. S. O. firmatur, nempe necessitatem dismembrationis desumendam esse ex distantia locorum ab ipsamet ecclesia parochiali quae tamen ita esse debet ut incommodum reddat accessum parochianis accedentibus ad recipienda sacramenta, ad audienda divina officia, difficilemque reddat sacramentorum administrationem constitutis in extremis vitae, adeo ut periculum animae resultet.

Quare in *decis. 378, n. 5* et ssq. *part. 19* p. l. *inter recent.* decernitur, non posse deveniri ad dismembrationem quando indemnitati parochianorum aeque bene consulitur per vicarii deputationem: et in *Decis. 484, n. 4 ssq. part. 1 Recent.* asseritur non esse decernendam dismembrationem etsi aliquando contigerit aliquos parochianos decessisse sine sacramentis, si incommodo removendo aliunde provideri possit vel media deputatione coadiutoris, vel per novae capellae aedificationem. Quae tamen posterior assertio nimiae severitatis argui posset si ad unguem applicaretur, uti docet Fagnan. *in comment. ad cit. cap.* « *Ad audientiam* » *n. 17.* « Neque tamen requiritur ut parochiani aliquando decesserint sine sacramentis.... Unde satis est ad validitatem erectionis ut immineat periculum ne sic decedant: neque eiusmodi eventus est expectandus, quin potius praeveniendus ne contingat.. et ita censuit S. Congregatio Concilii ». Et pro adiunctis hodiernae controversiae adamussim ad rem facit quae perpendit Pignatelli: « Si constiterit quod via sit montuosa, aspera, lutosa ac ita ardua ut parochiani sine magno incommodo, imo etiam periculo pro recipiendis sacramentis et audiendis divinis officiis ad parochialem accedere nequeant, praesertim tempore hyemali, propter imbres et pluvias, reputatur necessaria dismembratio, sive erectio novae paroeciae ». (Cfr. T. IV., *Consult. 230, n. 9*).

Re sane vera S. C. Concilii, Tridentini interpres pro casuum et temporum necessitate, magis inhaerens intentioni legis quam eius literae, asperitatem enunciatae iurisprudentiae emollivit uti explicat Ferraris in sua

Bibliotheca canon. vocab. Dismembratio n. 30, ssq. « In foro invaluerat opinio quod concurrente etiam iusta caussa, deveniendum haud esset ad dismembrationem parochiae ubi prospici posset retentione in aliqua capella capellani qui praesto esse posset pro necessitatibus spiritualibus parochianorum qui Ecclesiam parochialem vel prae distantia vel prae itineris difficultate adire nequeunt; ita perpetuo respondit Rota, signanter in recent. *decis. 578*, (iam supra citat. etc.). Et adamussim censuit S. Congreg. Concilii interpres in *Derthonen. dismembrat.*, 5 April. 1732, etc..... Et procedebatur cum hac opinione, sive dismembratio parochiae peteretur ex impedimento temporario, puta fluminis aut torrentis hyberno tempore exundantis, sive etiam ex impedimento perpetuo, scilicet distantiae.... et sive nova parochia erigi vellet ex bonis veteris parochiae, sive ex bonis aliunde provenientibus, ut tenuit idem S. Tribunal coram Falconer., *decis. 34, n. 13* in Miscell. At novissime in diversam abiit sententiam S. Congreg. Concil. Interpres *in Comen.*, 3 Decembr. 1750. Censuit enim deveniendum esse ad dismembrationem parochiae, tametsi rector veteris parochiae retinere offerret in aliqua capella capellanum qui occurrere valeret spiritualibus indigentiis parochianorum qui iusta de causa instabant pro dismembratione. Ad evitandam dismembrationem recentius *in Nolana* 3 Febr. 1753 et 1755, oblata quoque fuit retentio non unius capellani, sed duorum at minime ei adhaesit S. Congregatio..... causa vero finem habuit concordia qua facta fuit dismembratio et sic erecta nova parochia ».

Hanc benigniorem interpretationem maxime firmavit S. C. pluribus decisionibus nostrae aetatis apprime conformibus ob frigescentem fidelium charitatem et fidem in Deum eiusque religionem. Ita in *Reatina* 20 Sept. 1817, in *Urbinaten.*, 27 Nov 1852 et 20 Nov. 1853, in *Sypontina*, 25 Ian. 1879, in *Concordien.* 19 Ian. 1889, in *Ianuen.*, 7 Iun. 1907 quarum decisionum intentionem et iurisprudentiam inde manantem, ita interpretatur commentator ephemeridis *Act. Apostolicae Sed., Vol. XIII, Append. VI.* « Dismembratio (olim) habita est tantum uti remedium extremum; ita ut locum non haberet quoties necessitati consuli potuisset per Parochi vicarium. A medio fere saeculo elapso mitius iudicatum est de evidenti ecclesiae utilitate, ita ut haec non confunderetur cum absoluta necessitate. Hinc praxi recentiore pene nulla habetur ratio de remediis subsidiariis vel extremis. Et quatenus utilitas in animarum bonum appareat, dismembratio decernitur, neque facili modo improbatur, si ab Episcopo facta fuerit, praecipue si dos aut sufficientes reditus non desint pro novo parocho »..... « Nostris hisce temporibus Sacra Concilii Congregatio in diversam ivit sententiam; sapienterque id factum esse,

deprehendes si parumper spectes aetatis nostrae ingenium. Mores depravati, permulti lupi, qui furunt ut gregem devorent nisi absolutam necessitatem, evidentem saltem utilitatem portendunt multiplicandi pastores ».

Re autem intimius perpensa, haec differentia inter veterem et hodiernam iurisprudentiam tota consistit in diversa aestimatione facti seu adiunctorum quibus continetur difficultas seu incommodum ex parte quorumdam parochianorum adeundi Ecclesiam parochialem.

Hoc incommodum autem est magis vel minus grave, si non *absolute* saltem *relative*, attentis diversis locis, et maxime moribus populorum. Ipse Fagnan., *in Comment. ad cap.* « *Ad audientiam* » *n. 2*, docet: « Nota primum, sine *magna difficultate*, hanc esse iustam causam dividendi parochiam et novam ecclesiam infra eius limites construendi si parochiani ad ecclesiam antiquam sine magna difficultate accedere nequeunt; Concil. Trident. dixit sine *magno incommodo in cap. 4, sess. 21*, et merito, nam illud solum possumus quod commode possumus, *ut L. nepos Proculo ff. de verb. signif.* sive haec difficultas adeundi Ecclesiam matricem proveniat ex distantia loci sive ex alia causa, nihil refert ». Et clarius De Luca, *in discur. XII, de Decimis* explicat quaenam sit indoles controversiae circa dismembrationem et quare decisiones inter se adeo discordes prodierint, docens: « Quamvis occasio non deerit formiter magisque mature hunc articulum in Rota disputare; attamen semper credidi quod ista dicenda non sit quaestio iuris, sed potius facti et voluntatis, ut etiam recenter agnovisse visa est Rota *in Hispalen. seu Nullius Decimarum*, 23 Nov. 1761, c. *Bourlemont*, quod scilicet principaliter ex facti qualitate et circumstantiis in eo fortiori casu pro antiqua Ecclesia contra modernam dismembratam responsum fuit: ac propterea iuxta adeo frequenter insinuatam regulam quae in huiusmodi facti ac voluntatis quaestionibus insinuata est, erroneum videtur procedere cum generalitatibus sive cum decisionibus proditis in aliquibus casibus particularibus; cum vero singulorum decisio ex eorum praecisis circumstantiis ac facti qualitate metienda sit ».

In themate sane non habetur ea distantia a ss. Canonibus perpensa ut ad dismembrationem deveniri debeat, neque accessus difficultas tanta esse videtur ut eidem consultum satis non sit per capellani deputationem in Capella filiali: sed RR. PP. visum est perpendi debere in facto, magnam haberi antipathiam inter fideles Vici superioris et Alpisplanenses, unde ministerium parochiale si ab uno parocho loci Alpisplanae geratur fit minus utile parochianis Vici superioris: antipathiam autem certis in adiunctis aestimari posse uti causam canonicam dismembrationis docet De Luca in *Adnotat. ad Concil. Trident. discur. XVI, n. 8.*

Praeterea minus attendenda visa est Patribus oppositio facta ab Ecclesia parochiali, quippe eius dos non proprie dividitur, sed tantummodo dismembratur territorium: et sane territorii parochialis pro parte avulsio seu divisio, est minus odiosa in iure, quam ipsa praebendarum divisio, iuxta praescriptum *Cap. VIII, tit. V, de praebend. et dignit: « divisionem praebendarum.... fieri prohibemus »*. Vicosopranenses enim dotem afferunt pro nova parochia. Ad rem iuvat iterum audire De Luca practice rem considerantem sub hoc aspectu, aientem *(De Decimis, cit. discur., n. 8)*:

« Eatenus Ordinarii ad eiusmodi novas erectiones cum formali dismembratione procedere solent quatenus illa parochianorum pars quae petit, congrue dotet novam parochiam, adeo ut antiqua dos istud detrimentum saltem in hac parte non patiatur; potissime vero quia frequentius huiusmodi novae erectiones..... peti solent non tam pro commodiori administratione sacramentorum, quam pro quadam superioritate alterius communitatis in qua parochia sita sit ». Et Monacelli (*Formul. leg. Vol. I, tit. II, n. 6 et 7*), tradit: « Verum tamen est quod cum frequenter ad formalem dismembrationem soleat deveniri quando parochianorum pars vel communitas quae id petit ob distantiam loci vel magnam incommoditatem itineris congrue dotet novam parochiam erigendam: tunc oblatio capellani seu coadiutoris pro administratione sacramentorum diebus festis per rectorem facta ad evitandam dismembrationem non est sufficiens ad retardandam novae parochiae erectionem, sed ad illa iuste proceditur, ea non obstante ». Porro dismembratio quae suapte natura est odiosa et hinc habet resistentiam iuris communis, in casu eo minus est dicenda odiosa quo minor est alienatio iurium veteris ecclesiae cuius dos nullimode depauperatur, saltem directe. Revera, iuxta ea quae refert Episcopus et iam perpensa sunt inter facti adiuncta, ecclesia Alpisplanensis indiget restaurationibus quae tamen perfici valent commode, etiam decreta dismembratione.

Verum, rescriptum H. S. Ordinis diei 6 Sept. 1909 iussit novam parochiam erigendam certa dote praeditam esse debere pro expensis cultus divini et pro necessariis restaurationibus, et ad rem haec perpensa fuerunt a RR. DD. *in iure.*

Omni procul dubio, Ecclesiam sua dote gaudeat oportet cum in parochiam erigitur. Fagnan., *l. c., n. 7*, docet hoc sequi ad mentem cap. *Nemo de consac. dist. 1*, « prohibentis ecclesiam aedificari sine competente dote ». Item argument., *cap. 8, de cons. Eccl., 48, Decr. Greg. IX.* Dos autem sufficiens, uti explicat Wernz, *Ius decret., II, n. 252*, requiritur « tum ad substentationem beneficiati, tum ad referenda onera fabri-

cae ecclesiae et cultus divini ». Et Schmalzgr., *De eccles. aedif., n. 22*, ait: « Dos eiusdem (ecclesiae) tanta esse debet ut ex ea luminaria coeteraque ad s. ministerium necessaria haberi, ministri eiusdem commode substentari, iura episcopalia persolvi, in pauperes liberalitas et..... similia onera supportari valeant ». Ita Reiffenstuel, *h. t., n. 9*, et communiter omnes doctores.

In themate autem habetur dos congrua pro parochi sustentatione. Etiam nonnulli suppetunt reditus pro expensis cultus: parochiani vero qui iure tenentur ad expensas suppeditandas pro cultu divino et ecclesiae fabrica, quique, uti docent citati doctores, compelli possunt ab Episcopo, etiam adhibitis poenis ut huic oneri satisfaciant, sunt ita animo comparati ut libentissime et copiose concurrant ad eiusmodi expensas ferendas.

Quare hisce omnibus perpensis quoad decreti substantiam recto tramite fluit conclusio, nempe dismembrationis decretum esse ratum habendum et confirmandum.

Neque Patribus visae sunt obstare duo difficultates formam decreti attingentes. Quarum prima habetur ex eo quod S. Congregatio Concilii, suo rescripto mense Ianuario anni 1765 reiecerit petitam dismembrationem et clausulam addiderit « *amplius* » seu « *amplius caussa non proponatur* ».

Siquidem haec clausula afficit quaestionem tunc propositam et in certis facti adiunctis consideratam, quibus attentis illud secutum est rescriptum. Agebatur potissimum de defectu dotis ex parte parochiae erigendae, cui tribui sufficiens dos non poterat ab Ecclesia matrice quae et ipsa vix congrua dote potiebatur. Hodie res diversimode se habet. Denique animadversum est, rescriptum et rescripti clausulas afficere partes contendentes: nam iuxta tritum effatum res inter alios acta aliis nec nocere nec prodesse potest.

Quare praedicta sententia nullimode cohibere aut restringere poterat Episcopi Ordinarii facultatem eidem competentem ad tramitem *cap. 4, sess. 21*, Conc. Tridentini.

Altera difficultas sequitur ex eo quod decretum dismembrationis editum sit in Curia Firmana, cum attingeret dioecesim Bobien. Siquidem revocata est regula iuris: *Extra territorium ius dicenti non paretur impune.*

Neque diluitur obiectum, quia Archiepiscopus Firmanus erat una simul Administrator Apostolicus Bobien. Nam in eadem persona cumulabantur duo tituli ordinariae potestatis qui tamen duo distincta territoria respiciebant.

Verum PP. perpenderunt decretum dismembrationis contineri non quidem in ea iurisdictione *contentiosa* quam tantum iudex in suo territorio exercere debet ordinario, sed in iurisdictione *voluntaria*. « Differunt hae duae iurisdictionis species (docet Reiffenstuel, *De offic. et potest. iudic. ordin., n. 8*), inter alia, ex eo quod ad exercitium iurisdictionis voluntariae non requiritur strepitus forensis, nec processus iudicialis, neque opus est iudicem pro tribunali sedere: haud obstante quod interdum aliqua extraiudicialis cognitio causae requiritur. Unde etiam haec valide et licite exercetur in alieno territorio absque iniuria iudicis illius loci..... E contra vero iurisdictio contentiosa exerceri non potest sine processu iudiciali ac proinde extra proprium iudicis territorium et in alieno, sine expresso vel tacito consensu iudicis locis illius atque etiam partium litigantium exerceri nequit .... ».

Iamvero per se dismembrationis negocium est extraiudiciale et pertinet ad voluntariam iurisdictionem: formae vero processuales sunt inquisitivae seu ordinatae ad cognoscenda factorum adiuncta, at non sunt proprie iudiciales, quousque partes quarum interest, non impetant coram iudice competente ipsum dismembrationis decretum, prouti fit nostra hodierna actione.

Nihilominus nisi certae subsint rationes, expedit ut huiusmodi decreta edantur intra territorium dioecesis ad quam spectat ipsum decretum.

Quare prudentissime Rmus Ordinarius iussit promulgationem Decreti fieri in Curia Bobiensi. Sed nullimode in casu quaestio esse potest de nullitate decreti ex isto capite.

Quibus omnibus mature perpensis et consideratis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores de turno pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, declaramus, decernimus ac definitive sententiamus, proposito dubio respondentes: « *Affirmative* ad primam partem, *Negative* ad secundam, firmo tamen iure Ecclesiae Alpisplanae peragendi annuam collectionem oblationum in parochia Vicisuperioris, uti in decreto Episcopi; nec non exigendi extraordinariam contributionem saltem operum ab Episcopo determinandam et urgendam ad normam ss. canonum, si ecclesia Alpisplanae indigeat gravibus et extraordinariis reparationibus. Expensas vero volumus haberi compensatas inter partes ».

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et Ministris Tribunalium, ad quos spectat, ut exequutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam

ss. canonum, et praesertim *cap. 3, Sess. XXV, de Reform.* Conc. Trid., iis adhibitis executivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 4 Martii 1911.

Michael Lega, *Decanus, Ponens.*
L. ✠ S. Fridericus Cattani.
Ioseph Alberti.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

II.

Citatio Edictalis

PANAMEN.

NULLITATIS MATRIMONII (PORRAS-PANIZA.)

In prima huius causae propositione apud H. S. Tribunal, cum rite citata fuisset Dña Eva Rachael Paniza, cumque Curia de Sonora in Republica Mexicana, cui commissum fuerit mandatum citationis reae conventae notificare, rescripsisset factam commissionem exequi nequivisse, eo quod domicilium praefatae mulieris reperiri non potuit, per Edictum, in Commentario Officiali « *Acta Apostolicae Sedis* » insertum, praedicta Domina citata fuit, ad normam iuris.

Cum autem, hac edictali citatione non obstante, eadem Dña Paniza in iudicium non comparuerit, et in eius contumaciam sententia edita fuerit, matrimonium declarans nullum, cumque Defensor Vinculi ex officio ab hac sententia prout de iure appellaverit, infrascriptus Auditor S. R. Rotae, et Causae Ponens, ad tramitem *art. 24, § 4,* Regularum pro iudiciis exercendis coram S. R. R. Tribunali, iubet per praesens edictum, inserendum in eodem Commentario Officiali, ad effectum procedendi in gradu appellationis super Causa, de qua agitur, partem conventam iterum citari, ad comparendum sive per se sive per procuratorem legitime constitutum die 1 proximi venturi Iulii coram eodem Tribunali; quod si non comparuerit, ut contumax habebitur, et audito prius Vinculi Defensore ex Officio ad ulteriora procedatur, et die 14 eiusdem mensis causa disceptabitur sub sequenti dubitandi formula: An sen-

tentia rotalis diei 20 Decembris 1910 sit confirmanda vel infirmanda in casu ?

Itaque locorum Ordinarii quicumque notitiam habentes de domicilio aut commorationis loco Dñae conventae curare debent, si et quatenus fieri possit, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.

Romae, die 29 Aprilis 1911.

Franciscus Heiner, *Ponens.*

Sac. Tancredes Tani,
Notarius S. R. Rotae.

L. ✠ S.

(Traduction).

TRIBUNAL DE LA SACRÉE ROTE ROMAINE.

Citation par Edit.

PANAMÀ. - NULLITÉ DE MARIAGE (PORRAS-PANIZA).

Lorsque cette cause fut proposée pour la première fois au Tribunal de la S. Rote, Madame Eva Rachel Paniza, citée régulièrement, fut déclarée de domicile inconnu par la Curie de Sonora (Mexique) commise par la S. Rote pour notifier la dite citation. En conséquence, sur l'information que la Curie de Sonora n'avait pas pu exécuter ce mandat, Madame Paniza fut citée conformément au Droit, par Edit inséré dans le Bulletin Officiel « *Acta Apostolicae Sedis* ».

Nonobstant cette dernière citation, Madame Paniza ne comparut point ; elle fut jugé contumace et son mariage fut déclaré nul.

Contre cette dernière sentence de nullité, le Défenseur du lien a légalement fait appel. C'est pourquoi le soussigné, Auditeur de la S. Rote Romaine et Ponent de cette Cause, ordonne qu'en vertu de *l'art. 24, parag. 4,* des Règles à observer devant le dit Tribunal, le présent Edit soit inséré dans le Bulletin Officiel et que par lui, Madame Eva Rachel Paniza soit de nouveau citée à comparaître devant le même Tribunal, soit par elle-même, soit par procureur légitimement constitué le 1er juillet prochain, afin qu'il soit procédé en appel sur cette même Cause. Et si elle ne comparait point, elle sera retenue contumace et, après avoir entendu le Défenseur du lien, on poursuivra la procédure et le 14 du même mois le S. Tribunal sententiera sur le doute ainsi formulé : « La sentence Rotale du 20 décembre 1910 doit-elle être confirmée ou réjetée ? »

En conséquence, tout Ordinaire qui aurait connaissance du domicile

ou du lieu d'habitation de Madame Paniza, doit veiller, à ce qu'elle soit informée dans la mesure du possible, de la présente citation par Edit.

Rome, le 29 Avril 1911.

François Heiner, *Ponent.*

Sac. Tancredes Tani,
Notaire de la S. R. Rote.

L. ✠ S.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Il Santo Padre, con biglietto della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

4 Maggio 1911. — L'Illmo e Rmo Mons. Pietro Rossetti, Uditore della Sacra Romana Rota;

Con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

Protonotari apostolici ad instar participantium:

7 *Marzo 1911.* — Il Rev. Enrico Delassus, dell'archidiocesi di Cambrai.

23 Marzo. — Mons. Cesare Cerretti, Vicario della Patriarcale Basilica Liberiana.

1 Aprile 1911. — Il Rev. Canonico Edmondo Surmont, Vicario Generale dell'archidiocesi di Westminster.

5 Aprile. — Mons. Luigi Teofilo Cosnilleau, della diocesi di Versailles.

Prelati domestici di S. S.:

7 Marzo 1911. — Il Rev. Canonico Raimondo Amedeo Maria Scalbert, curato-decano di Dunkerque, dell'archidiocesi di Cambrai;

— Il Rev. Canonico Carlo Enrico Cappliez, curato-decano di S. Nicola di Valenciennes, dell'archidiocesi di Cambrai.

10 Aprile 1911. — Il Rev. Giuseppe Neindeifel, parroco a Vienna.

19 Aprile. — Il Rev. Leone Prato, Parroco di S. Secondo a Torino.

ONORIFICENZE

Sua Santità, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnata di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

11 Aprile 1911. — Al Sig. Gastone Cardinael, dell'archidiocesi di Malines.
20 Aprile. — Al Sig. Enrico Eras, di Bois-le-duc.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

4 Marzo 1911. — Al Sig. Leone Bonnel, di Cambrai.
6 Marzo. — Al Sig. Dott. Gustavo de Corbie, professore di diritto civile nell'Università cattolica di Lilla;
— Al Sig. Dott. Giovanni Maria Redier, professore titolare di patologia all'Università cattolica di Lilla.
8 Aprile 1911. — Al Sig. Visconte Luigi de Gibon, della diocesi di Coutances, Presidente della Società della gioventù cattolica diocesana.
10 Aprile. — Al Sig. Conte Raoul Maria Giuseppe d'Osseville, della diocesi di Coutances, Presidente della Federazione diocesana dei padri di famiglia.
11 Aprile. — Al Sig. Andrea Torricelli di Firenze, Presidente della Direzione diocesana fiorentina.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITA

NOMINE

La Santità di nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

22 Aprile 1911. — Mons. Giovanni Anfossi, dell'archidiocesi di Torino.
25 Aprile. — Mons. Gustavo Ernesto Coelho, della diocesi di Marianna;
— Mons. Giuseppe Pierleoni, della diocesi di Norcia;
— Mons. Sigismondo Paciorkowski, dell'archidiocesi di Varsavia.

Camerieri segreti di spada e cappa soprannumerari:

18 Aprile 1911. — Il Sig. Edoardo J. Du Mee, dell'archidiocesi di Filadelfia;

— Il Sig. Pietro Kernan, dell'archidiocesi di Filadelfia.

22 Aprile. — Il Sig. Barone Giovanni de Trétaigne.

29 Aprile. — Il Sig. Carlo Guglielmo Clifford, della diocesi di Shrewsbury.

Cappellano d'onore extra urbem:

25 Aprile 1911. — Mons. Jóse Joâo de Deus, della diocesi di Campanha.

NECROLOGIO

Maggio 1911. — Mons. Giovanni Szabó, vescovo di Armenopoli o Szamos Ujvár.

S. CONGREGATIO INDICIS.

PAG.
Decretum quo aliqua prohibentur opera - *9 maii 1911* 200

S. CONGREGATIO RITUUM.

Decretum. - De repositione et translatione festorum in ecclesiis particularibus. - *3 maii 1911* 201

SACRA ROMANA ROTA.

I. *Bobien.* - Dismembrationis. - *4 martii 1911*. 202
II. *Panamen.* - *Citatio edictalis.* - Nullitatis matrimonii (Porras-Paniza). - *29 aprilis 1911* 213

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I Segreteria di Stato, *Nomine e onorificenze* 214
II. Maggiordomato di Sua Santità, *Nomine* 215
III. Necrologio 216